

Na Kočni so se znali veseliti

Zapis po pripovedovanju Anice Krničar

Do leta 1950 je na Kočni zraslo že kar nekaj hiš, večina lesenih. V njih so živele mlade družine, katerih starši so si v večini služili kruh v železarni. Vas je bila kar precej oddaljena od Jesenic, prevoznih sredstev ni bilo, zato so se vaščani pogosto družili med seboj, še posebno pozimi.

Rozmanova gostilna, imenovali so jo Pri satanu, je bila središče zabave, srečanj in veselja.

Pozimi so pripravljali skeče in kratke enodejanke, plesalo pa se je vsako nedeljo. Dovolj je bil le godec na harmoniki, pa so se pari vrteli včasih tudi do odhoda na »šiht«.

Gostilna Kočna leta 1936 (Ljuba Šterk)

Praznovanje v gostilni Rozman (Anica Krničar)

Pustna povorka na Kočni (Anica Krničar)

Še bolj vesel in zabaven je bil pust. Vedno so naredili pravega pusta in ga potem tudi zažgali. Našemili so se skoraj vsi vaščani, predstavniki vasi pa so se s posebnim vozom odpeljali v pustni povorki na Jesenice.

Za 8. marec so se izkazale gospodinje in napekle pecivo za veselo praznovanje v gostilni. Prav tako so se družili ob godovih, kjer se je veliko pelo. Mladi moške in fantje so radi prepevali pod mogočnim hrastom (kjer je sedaj Kokaljeva hiša) tudi ponoči, ko so se vračali s popoldanske dnine.

Da so dobili elektriko (1950) in kasneje tudi vodo (1961), je bilo treba veliko udarniških ur. Vaščani so za svoje prostovoljno delo dobili bone, s katerimi so si gospodinje kupile »črno posodo« pri Jelenu.

Prav posebej pa so vaščani Kočne ponosni na praznovanje 1. maja, ki je postalo tradicionalno in poistoveteno s Poljanami kot nepozaben spomin še danes.

Prostovoljno delo pri postavljanju električnega droga leta 1950 (Anica Krničar)

Praznovanje 1. maja 1955 na Poljanah (Gornjesavski muzej Jesenice)

Krvodajalstvo je imelo nekoč velik pomen med ljudmi. Rdeči križ je na Kočno poslal avtobus, ki je odpeljal vaščane k Jelenu na Jesenice, kjer so darovali kri. Ko jih je pripeljal nazaj, se je v gostilni pri Rozmanu vedno začela veselica.

Kljub težkemu in skromnemu življenju družin na Kočni so se vaščani med seboj veliko družili in zabavali. Tudi otroci! Na ozko poljansko dolino so bili tako navezani, da se jih je le malo odselilo. Generacije ostajajo doma, saj je Kočna kljub vsemu še vedno oaza miru, čeprav je že 65 hiš in je cesta, ki vodi skozi vas, zelo prometna, posebno poleti. Čutijo se varne, saj »baba« (zakleta kraljica) še vedno bedi nad vasjo. Noči so mrzle in kadar je jasno nebo, je na njem toliko zvezd kot nikjer drugje. Veter, ki se vse pogosteje potika po okoliških stezicah, pa varuje spomine svojih Poljancev.